

Arrest

nr. 250 918 van 12 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. SIMONE
Stanleystraat 62
1180 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 27 november 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat I. SIMONE en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 6 december 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 8 oktober 2020.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 27 oktober 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en bent geboren te Sevilla (dep. Valle del Cauca). U ging er naar school tot de 5de graad van het lager onderwijs en was nadien werkzaam in de bouw. Zo'n 12 jaar geleden verhuisde u naar Soacha (dep. Cudinamarca), een voorstad van Bogota. U woonde er samen met uw vriendin Y.B.(...) en haar vier kinderen. Sinds eind 2018 werkte u als techniker bij telecommunicatiebedrijf Sitec S.A. De zetel van die onderneming is gelegen in Las Ferias, een wijk van Bogota.

Rond 11 september 2019 werd u beroofd op straat in uw wijk, toen u aan het wachten was op de bus. U werd geslagen, bedreigd en men ging aan de haal met uw gsm en uw geld. Nadien werd u nog twee keer gewelddadig overvallen in Soacha: eenmaal drie dagen later toen u onderweg was naar de supermarkt en andermaal een week later toen u terugkeerde van uw werk. Dit betrof telkens drie individuen, waarbij eenzelfde persoon telkens aanwezig was bij elk van de drie incidenten. U besefte dat dit geen normale situatie meer was en leefde ondergedoken in uw huis. Op 1 november 2019 stopte u met werken; op 25 november 2019 verliet u het Colombiaanse grondgebied.

U reisde met het vliegtuig van Bogota via Madrid naar Brussel, waar u op 26 november 2019 aankwam. Vervolgens wendde u zich op 4 december 2019 tot de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. U verblijft momenteel bij twee van uw broers in België. Rond eind maart 2020, ongeveer vier maanden na uw aankomst in België, verhuisden uw vriendin en stiefkinderen van Soacha naar Bogota, omdat uw belagers zich ook tegen hen begonnen te keren.

Ter staving van uw verklaringen legde u de volgende documenten neer: kopieën van uw internationaal paspoort (afgegeven op 12 september 2020), identiteitskaart, rijbewijs en geboorteakte.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondige analyse van uw dossier stelt het CGVS vast dat de door u aangehaalde vluchtmotieven niet gelinkt zijn aan de Conventie van Genève, die immers voorziet in bescherming van personen die hun land ontvluchten omwille van een gegronde vrees voor vervolging wegens hun ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of hun politieke overtuiging. U verklaarde dat u wegvluchtte uit Colombia omwille van bedreigingen ten gevolge van drie overvallen op straat. Aangezien deze problematiek van gemeenrechtelijke aard blijkt, is er geen band met de criteria van de Vluchtelingenconventie en kan u derhalve niet erkend worden als vluchteling.

Wat uw nood aan subsidiaire bescherming betreft, kon u binnen uw verklaringen niet aannemelijk maken dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet; dit gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden asielmotieven.

Eerst en vooral moet worden opgemerkt dat uw verklaringen omtrent de aangehaalde overvallen weinig doorleefd zijn. Zo verklaart u in uw vrije relaas dat u driemaal onderschept werd op straat, zonder ook maar enige tijdsindicatie te geven van deze gebeurtenissen (CGVS, p.7). Pas na een tweede maal uitdrukkelijk vragen, meent u dat dit alles plaatsvond ongeveer tussen 10 en 20 september 2019 (CGVS, p.8). De eerste overval zou volgens u 10 minuten geduurd hebben, waarbij u toevoegt dat dat eigenlijk ook minder lang kan zijn (CGVS, p.9-10). Gepeild naar wat deze criminelen in die aanzienlijke tijdsperiode allemaal te vertellen hadden, geeft u te kennen dat zij eigenlijk niets tegen u zeiden (CGVS, p.9). Wel zouden zij u hebben geslagen, in een wurggreep gehouden en gestoken met een mes (CGVS, p.9-10), hoewel u even later verklaarde dat zij het mes enkel tegen u plaatsten om u af te dreigen (CGVS, p.11-12). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, hield u zich vast aan uw laatste verklaring (CGVS, p.12). Het is echter bizar dat u zich tegenspreekt over zulke aangrijpende zaken.

Gevraagd hoeveel personen u belaagden, stelt u dat het er drie waren; even later tijdens het persoonlijk onderhoud geeft u te kennen dat u eigenlijk niet weet hoeveel individuen u aanvielen (CGVS, p.8, 10-11). Niettemin kunt u wel concluderen dat uw vermeende belagers bij een wraaklustige bende aangesloten zijn (CGVS, p.13). U bent naar eigen zeggen zeker dat één van de dieven bij elk van de drie overvallen aanwezig was (CGVS, p.7). Enige details over zijn uiterlijk zijn u evenwel niet bekend, behalve dat al uw belagers "lang en mager" waren, waardoor de vraag rijst hoe u deze persoon in wezen telkens zou hebben herkend (CGVS, p.10). Het hoeft geen betoog dat het vage en inconsistente karakter van uw verklaringen onvermijdelijk afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan.

In dezelfde trend mag het verbazen dat u op geen enkele wijze hulp gezocht heeft na de beweerde feiten. Zeker in het geval van diefstal is het nogal evident dat men daarvoor aangifte doet bij de politie. Wanneer er u hierop gewezen werd, stelde u dat u nooit overwogen heeft een klacht neer te leggen daar uw belagers in dat geval wraak zouden nemen op u en uw familie (CGVS, p.12). Nochtans was u voorheen nooit in contact gekomen met de plaatselijke politie (CGVS, p.5), beweerde u dat dergelijke overvallen zeer frequent voorkomen in uw wijk en kende u, zoals hierboven aangegeven, geen fysieke details over de belagers in kwestie (CGVS, p. 8, 10). Er kan derhalve niet worden ingezien hoe uw vermeende overvallers u überhaupt zouden kunnen opsporen in het geval van een aangifte van diefstal. Het is eveneens weinig te vatten dat u nooit een beroep deed op medische bijstand indien u daadwerkelijk geslagen en neergestoken zou zijn, cf. één van de versies van uw relaas (CGVS, p.11). Voornoemde bedenkingen ondermijnen wederom de ernst en de geloofwaardigheid van uw vrees.

Verder moet worden aangestipt dat, hoewel u aangeeft dat u reeds enkele dagen na de betwiste overvallen de beslissing nam om uw land van herkomst te verlaten (CGVS, p.12), u dat pas effectief deed op 25 november 2019. U gaf te kennen dat u in deze periode ondergedoken diende te leven (CGVS, p.7). Dit strookt echter niet met uw handelswijze. U verklaarde namelijk nog gewerkt te hebben tot 1 november 2019 en verduidelijkte daarbij dat u niet zelf ontslag nam op uw werk, maar dat uw werkgever u had ontslagen (CGVS, p.12). De verschillende ongeloofwaardige elementen in uw relaas (zie supra) dwingen het CGVS dan ook te vermoeden dat er persoonlijke en/of economische motieven aan de grondslag liggen van uw reis naar België, temeer daar u tijdens uw eerste interview bij de DVZ had verklaard dat uw ontslag een van de redenen was voor uw vertrek (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Dit wordt nog eens bevestigd door de feitelijke gegevens in verband uw internationaal paspoort, dat u naar eigen zeggen twee weken voor afgifte – en dus meer dan twee weken voor de vermeende incidenten – had aangevraagd (CGVS, p.7). Hiermee geconfronteerd, argumenteerde u dat u aanvankelijk van plan was om met uw vriendin naar de Verenigde Staten te reizen (CGVS, p.13). Echter gaf u eerder zelf aan dat uw broer uw vliegticket naar België had bekostigd en dat uw vriendin niet met u kon meereizen, omwille van geldelijke beperkingen (CGVS, p.12-13). Dat het dan wel financieel haalbaar was om samen naar de VS te reizen, kan daarom niet overtuigen.

Vermits uw beweerde vrees betreffende de overvallen ongeloofwaardig bevonden werd, kan evenmin geloof worden gehecht aan uw verklaring als zouden uw vriendin en stiefkinderen eind maart 2020 verhuisd zijn naar Bogota omwille van de onveilige situatie voor hen in Soacha (CGVS, p.4). Integendeel, dat zij nog gedurende zes maanden na uw vertrek in dezelfde woning zijn verbleven, bevestigt het feit dat u in wezen geen nood heeft aan internationale bescherming.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt in Colombia een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de COI Focus République de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen

werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus République de Colombia: Situation sécuritaire van 7 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombie_situation_securitaire_20180607.pdf, en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf, blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific-regio (Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid-Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld is bijgevolg zeer beperkt in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population/>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific-regio, Antioquia, ZuidCordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviseerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4,

§2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De documenten die u indiende, zijn niet in staat bovenstaande appreciatie om te buigen. De kopieën van uw internationaal paspoort, identiteitskaart, rijbewijs en geboorteakte wijzen louter op uw identiteit, herkomst en reisroute. Dit zijn elementen die in casu niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, §2, c), 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van de motiveringsplicht, en van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming.

Verzoeker gaat niet akkoord met de weigeringsmotieven van de commissaris-generaal omtrent de geloofwaardigheid van zijn relaas en tracht deze te weerleggen.

Met betrekking tot de veiligheidssituatie in Colombia laat verzoeker gelden dat de informatie waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing achterhaald is. Tevens wijst hij op de COVID-19-pandemie en de impact ervan op de onstabiele en onveilige situatie in Colombia. Verzoeker verwijst hiertoe naar persartikels.

Er worden geen stavingstukken ter ondersteuning van het verzoekschrift gevoegd.

3. Nota met opmerkingen

Op 17 december 2020 ontvangt de Raad vanwege de verwerende partij in dit beroep een nota met opmerkingen overeenkomstig artikel 39/72, §1 van de Vreemdelingenwet waarbij zij het gelijk van haar beslissing herhaalt.

4. Aanvullende nota

Verweerder maakt op 15 februari 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Colombia wordt gemaakt. Hij verwijst hierbij naar:

- de UNHCR “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Colombia*” van september 2015;

- de COI Focus “Colombia: veiligheidssituatie” van 13 november 2019;
- de COI Focus “Colombia: veiligheidssituatie” van 27 juli 2020.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoeker verklaart dat hij Colombia heeft verlaten omwille van bedreigingen ten gevolge van drie overvallen op straat.

5.2. De Raad stelt vast dat deze problemen van gemeenrechtelijke criminele aard zijn en kaderen in de algemene veiligheidssituatie in Colombia. Deze elementen houden bijgevolg geen verband met één van de vijf vervolgingsgronden bepaald in artikel 1 (A) 2 van het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen argument aan dat hierover anders doet denken.

Deze problematiek zal dan ook worden besproken in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.3. Voorgaande volstaat voor de Raad om te concluderen dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij een dergelijke risico loopt in Colombia.

6.2.1. De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade op een bepaald soort schade”*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 32).

Voormeld artikel stemt in wezen overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) hierover (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28 en 32). Het EHRM hanteert een aantal algemene principes over de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, §§ 79-81). Zo stelt het Hof dat de gevreesde feiten ernstig en zwaarwichtig moeten zijn. De mishandeling moet een minimumniveau van ernst bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling hiervan is relatief en hangt af van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. e.a. v. Zweden, §§ 111-112). Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten (EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, H.L.R. v Frankrijk, §§ 43-44). Ook in dit laatste geval moet het risico reëel zijn en moet er worden aangetoond dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, § 80).

In het kader van artikel 3 van het EVRM, moeten de voorzienbare gevolgen van verwijdering van een persoon naar het land van bestemming worden onderzocht. Hier worden de persoonlijke omstandigheden van het betrokken individu in ogenschouw genomen alsmede de algemene omstandigheden en situatie in dat land. De loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land leidt op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 28 februari 2008, nr. 13229/03, Saadi v. Italië, § 130-131). De beoordeling of er sprake is van een reëel risico moet gebeuren op basis van alle relevante factoren die het risico op mishandeling kunnen verhogen. Waar individuele factoren afzonderlijk bekeken niet leiden tot het vaststellen van een reëel risico, kunnen deze individuele factoren wanneer ze cumulatief worden beoordeeld en overwogen in het licht van een situatie van algemeen geweld aanleiding geven tot het

vaststellen van een reëel risico (EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, NA v. Verenigd Koninkrijk, par. 130). Indien de betrokken persoon behoort tot een groep die systematisch wordt onderworpen aan mishandeling, is het in beginsel niet noodzakelijk om een bewijs van persoonlijke risicofactoren te overleggen (EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132).

6.2.2. Verzoeker is afkomstig uit Soacha, een voorstad van Bogotá. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat Bogotá de algemene neerwaartse trend volgt voor het aantal moorden (homicidios), waarbij de hoofdstad steeds lagere moordcijfers heeft dan het nationale gemiddelde, met vandaag 13 moorden op 100.000 inwoners tegenover het nationale gemiddelde van 23 per 100.000 inwoners.

Uit deze landeninformatie blijkt verder dat bij de moorden die in de steden worden gepleegd, veelal burgers met een specifiek profiel worden gevisieerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten maar zulk geweld kadert eerder in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en bovendien voldoet verzoeker niet aan zulk profiel.

De Colombiaanse grootsteden worden daarnaast geconfronteerd met gemeenrechtelijk crimineel geweld, zoals ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. De voorstad Soacha kent bovendien een aanwezigheid van enkele machtige criminele groeperingen die zich alle bezighouden met afpersingen, gedwongen verplaatsingen en gedwongen rekruteringen (COI Focus “Colombia: Veiligheidssituatie” van 27 juli 2020, p. 36). Uit de aard en/of de vorm van dit crimineel geweld, blijkt dat de slachtoffers van dit type geweld worden gevisieerd voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het merendeel van dit gemeenrechtelijk crimineel geweld wordt dan gepleegd ook op individuele basis.

Een enkele verwijzing naar de veiligheidssituatie is louter algemeen van aard en volstaat dan ook niet om in concreto aannemelijk te maken dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico loopt op persoonsgericht crimineel geweld dat het minimumniveau bereikt om te worden aangemerkt als ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Een individuele beoordeling in het licht van de veiligheidssituatie in Soacha, Bogotá dringt zich vervolgens op, waarbij het aan verzoeker is om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te individualiseren en te concretiseren.

Uit wat hierna zal blijken, blijft verzoeker evenwel in gebreke om ten gevolge hiervan een individueel en persoonlijk risico aannemelijk te maken.

6.2.3. De Raad hecht om volgende redenen geen geloof aan de door verzoeker voorgehouden overvallen en de bewering dat hij werd gevisieerd.

Vooreerst moet vastgesteld dat verzoekers verklaringen omtrent de aangehaalde overvallen dermate vaag, algemeen en weinig eensluidend zijn dat ze niet overtuigen. De eerste overval zou volgens verzoeker 10 minuten hebben geduurd, waarbij hij toevoegt dat dat eigenlijk ook minder lang kan zijn (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 8 oktober 2020, p. 9-10). Gepeild naar wat de criminelen in die aanzienlijke tijdspanne allemaal te vertellen hadden, geeft verzoeker te kennen dat zij eigenlijk niets tegen hem zeiden; wel zouden zij hem hebben geslagen, in een wurggreep gehouden en gestoken met een mes (notities persoonlijk onderhoud, p. 9-10), hoewel verzoeker even later verklaart dat zij het mes enkel tegen hem plaatsten om hem af te dreigen (notities persoonlijk onderhoud, p. 11-12). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, houdt verzoeker vast aan zijn laatste verklaring (ibid., p. 12). Over het aantal personen die hem belaagden, stelt verzoeker aanvankelijk dat het er drie waren om dan even later tijdens het persoonlijk onderhoud te kennen te geven dat hij eigenlijk niet weet hoeveel individuen hem de tweede keer aanvielen (notities persoonlijk onderhoud, p. 9-11). Niettemin kan verzoeker wel concluderen dat zijn vermeende belagers bij een wraaklustige bende zijn aangesloten; hij is naar eigen zeggen zeker dat één van de dieven bij elk van de drie overvallen aanwezig was (notities persoonlijk onderhoud, p.13, 7). Enige details over zijn uiterlijk zijn hem evenwel niet bekend, behalve dat al zijn belagers “lang en mager” waren, waardoor de vraag rijst hoe hij deze persoon in wezen telkens zou hebben herkend (notities persoonlijk onderhoud, p.10).

Ter terechtzitting kan verzoeker niet verklaren waarom hij steeds zou zijn gevisieerd en evenmin weet hij welke bende hem steeds zou hebben overvallen. Dergelijke vage en weinig doorleefde verklaringen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid de door verzoeker voorgehouden overvallen.

De in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat elke verzoeker een trauma of gebeurtenis op een andere manier meemaakt en aanvoelt en derhalve ook uiteenzet, overtuigt niet. Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij in staat is een zo juist en waarheidsgetrouw

mogelijk vluchtrelaas weer te geven en telkenmale coherente en volwaardige verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten.

Ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten, ze betreffen bepalende ervaringen in het leven van verzoeker die behoren tot de kern van zijn vluchtrelaas. Aldus mag van verzoeker worden verwacht dat hij, indien de gebeurtenissen daadwerkelijk hebben plaatsgevonden, de persoon die bij elk van de drie overvallen zou aanwezig zijn geweest, meer nauwkeurig zou kunnen beschrijven en andere kenmerken zou kunnen opgeven die hem onderscheiden van de andere overvallers aangezien ze volgens verzoeker allemaal *“lang en mager”* waren. Verzoeker kan dan ook niet ernstig voorhouden dat het niet onlogisch is dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud, omwille van de manier van het stellen van vragen, begon te twijfelen.

Daargelaten verzoekers blote beweringen dienaangaande, kan uit het rechtsplegingsdossier op geen enkele wijze blijken dat traumatische ervaringen hem zouden hebben verhinderd om volwaardige verklaringen af te leggen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud in staat was om duidelijke verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven. Bovendien heeft verzoeker geen enkel gewag gemaakt van psychologische problemen waardoor hij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren. Verzoeker brengt evenmin een medisch attest bij ter staving van zijn beweringen in dit verband.

De commissaris-generaal geeft in de bestreden beslissing aan dat het hem verbaast dat verzoeker geen hulp heeft gezocht bij de politiediensten gezien *“u voorheen nooit in contact gekomen [bent] met de plaatselijke politie”*, *“u beweerde dat dergelijke overvallen zeer frequent voorkomen in uw wijk”*, *“u (...) geen fysieke details over de belagers in kwestie [kent]”* en er *“derhalve niet [kan] worden ingezien hoe uw vermeende overvallers u überhaupt zouden kunnen opsporen in het geval van een aangifte van diefstal”*. Los van deze weinig logische redenering, moet vastgesteld dat verzoeker geen enkele moeite heeft gedaan om de bescherming in te roepen van de Colombiaanse autoriteiten alvorens Colombia te ontvluchten (notities persoonlijk onderhoud, p. 12).

Vooraleer internationale bescherming kan worden ingeroepen, dienen eerst alle nationale middelen op redelijke wijze te zijn uitgeput. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet alsook uit artikel 48/4 van deze wet, die beide vereisen dat de betrokken asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wil stellen.

De Raad herinnert tevens aan artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door *“niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade”*. De bewoordingen in de wet impliceren een vermoeden van overheidsbescherming dat evenwel weerlegbaar is. De bewijslast hier ligt bij de verzoeker om internationale bescherming (cf. EASO, *“Qualification for international protection (Directive 2011/95/EU) - A Judicial Analysis”*, december 2016, p. 59, 63 en 68). Nog volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet deze overheidsbescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt deze in het algemeen geboden wanneer de actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door het instellen van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoekers toegang hebben tot een dergelijke bescherming.

Verzoeker moet aldus aannemelijk maken dat hij alle, in zijn individuele omstandigheden, redelijke en nuttige beschermingsmogelijkheden vanwege de Colombiaanse overheid heeft uitgeput, wat in casu niet het geval is. Indien verzoeker dergelijke feiten niet aangeeft, kan er ook onmogelijk worden verwacht dat de overheden daadwerkelijk optreden. Dat verzoeker zich nooit tot de autoriteiten heeft gewend uit angst voor wraakacties van zijn belagers, biedt in casu geen verschoning. Verzoeker kende immers geen fysieke details over zijn belagers (notities persoonlijk onderhoud, p. 8, 10) en de commissaris-generaal oordeelt dan ook terecht: *“Er kan derhalve niet worden ingezien hoe uw vermeende overvallers u überhaupt zouden kunnen opsporen in het geval van een aangifte van diefstal.”* Verzoeker biedt dan ook geen afdoende verklaring voor het feit dat hij niet naar de Colombiaanse overheden is gestapt en maakt niet concreet aannemelijk dat het voor hem onmogelijk is overheidsbescherming te genieten.

Verzoeker toont op geen enkele wijze concreet aan dat de Colombiaanse overheden in zijn geval geen bescherming willen of kunnen bieden, noch dat hij geen beroep kan doen op doeltreffende overheidsbescherming of er geen toegang toe heeft. Door geen enkele poging te doen om hulp of bescherming te verkrijgen in Colombia, blijft verzoeker niet alleen in gebreke concreet aan te tonen dat het voor hem

niet mogelijk zou zijn om naar de autoriteiten te stappen, maar wordt hierdoor tevens de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem beweerde vrees verder ondermijnd.

Door geen enkele poging te doen om hulp of bescherming te verkrijgen in Colombia, blijft verzoeker niet alleen in gebreke concreet aan te tonen dat het voor hem niet mogelijk zou zijn om naar de autoriteiten te stappen, maar wordt hierdoor tevens de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van de door hem beweerde vrees ondermijnd.

Deze vaststelling wordt versterkt door het gegeven dat, hoewel verzoeker aangeeft dat hij reeds enkele dagen na de betwiste overvallen tussen 10 en 20 september de beslissing nam om zijn land van herkomst te verlaten (notities persoonlijk onderhoud, p.12), hij dat pas effectief deed op 25 november 2019. In die periode kende hij geen problemen meer. Hij bleef in zijn huis wonen en ging nog tot 1 november, totdat hij ontslagen werd, werken (notities persoonlijk onderhoud, p. 12). Hieruit blijkt dat verzoeker geen ondergedoken leven leidde. Dergelijke houding stemt niet overeen met de door hem beweerde vrees. Immers, indien verzoeker zich daadwerkelijk bedreigd voelde, kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij reeds eerder het initiatief zou hebben genomen om het land te verlaten, of minstens iets ondernemen zou hebben om zich veilig te stellen. Dat hij daarentegen kennelijk gewoon op dezelfde plaats bleef wonen, naar zijn werk ging en naar eigen zeggen enkel 'oplette' als hij buitenkwam (notities persoonlijk onderhoud, p. 11), valt hiermee moeilijk te rijmen.

In dit verband uit de commissaris-generaal nog terecht het vermoeden dat er persoonlijke en/of economische motieven aan de grondslag liggen van verzoekers reis naar België: *“U verklaarde namelijk nog gewerkt te hebben tot 1 november 2019 en verduidelijkte daarbij dat u niet zelf ontslag nam op uw werk, maar dat uw werkgever u had ontslagen (CGVS, p.12). De verschillende ongeloofwaardige elementen in uw relaas (zie supra) dwingen het CGVS dan ook te vermoeden dat er persoonlijke en/of economische motieven aan de grondslag liggen van uw reis naar België, temeer daar u tijdens uw eerste interview bij de DVZ had verklaard dat uw ontslag een van de redenen was voor uw vertrek (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Dit wordt nog eens bevestigd door de feitelijke gegevens in verband uw internationaal paspoort, dat u naar eigen zeggen twee weken voor afgifte – en dus meer dan twee weken voor de vermeende incidenten – had aangevraagd (CGVS, p.7). Hiermee geconfronteerd, argumenteerde u dat u aanvankelijk van plan was om met uw vriendin naar de Verenigde Staten te reizen (CGVS, p.13). Echter gaf u eerder zelf aan dat uw broer uw vliegticket naar België had bekostigd en dat uw vriendin niet met u kon meereizen, omwille van geldelijke beperkingen (CGVS, p.12-13). Dat het dan wel financieel haalbaar was om samen naar de VS te reizen, kan daarom niet overtuigen.”*

Dit motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar verzoeker het volledig ongemoeid laat, door de Raad overgenomen.

Aangezien verzoekers beweerde vrees betreffende de overvallen ongeloofwaardig werd bevonden, kan evenmin geloof worden gehecht aan zijn verklaring dat hij wordt gevisieerd en dat zijn vriendin en stiefkinderen eind maart 2020 zijn verhuisd naar Bogotá omwille van de onveilige situatie voor hen in Soacha. Integendeel, dat zij nog gedurende zes maanden na verzoekers vertrek in dezelfde woning zijn gebleven, bevestigt het feit dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming.

Alles in acht genomen, kan voor verzoeker geen persoonlijk en reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet bij terugkeer naar Colombia worden afgeleid. Een individuele beschermingsnood wordt niet aannemelijk gemaakt.

Gelet op zijn ongeloofwaardig relaas, blijkt niet dat verzoeker specifiek werd of alsnog wordt gevisieerd door gewapende (criminele) groeperingen in Soacha, noch is er enige andere concrete indicatie dat hij in het oog wordt gehouden.

De door verzoeker voorgelegde documenten vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal deze documenten correct beoordeelt als volgt: *“De documenten die u indiende, zijn niet in staat bovenstaande appreciatie om te buigen. De kopieën van uw internationaal paspoort, identiteitskaart, rijbewijs en geboorteakte wijzen louter op uw identiteit, herkomst en reisroute. Dit zijn elementen die in casu niet ter discussie staan.”*

De Raad besluit dat, het geheel van verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de veiligheidssituatie in Colombia en meer in het bijzonder in Soacha, er evenwel geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet blijkt.

6.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

De Raad stelt vast dat verweerder bij aanvullende nota van 15 februari 2021 de beschikbare landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld met de COI Focus *“Colombia – Veiligheidssituatie”* van 27 juli 2020. Verzoekers betoog dat de informatie van het CGVS achterhaald is, is dan niet langer dienstig.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia – Ejército popular* (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met het *Ejército de liberación nacional* (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met het ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er nog steeds confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen aan de FARC toebehoorden worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid.

Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt er niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde departementen. Zowel uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van september 2015, als de COI Focussen *“Republique de Colombia: Situation sécuritaire”* van 7 juni 2018 en *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 13 november 2019 en 27 juli 2020, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal zet in de aanvullende nota op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder

doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Narino. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard."

In het licht van de voorliggende actuele objectieve landeninformatie, neemt de Raad deze analyse van de commissaris-generaal over.

Verzoeker verklaart dat hij de laatste 12 jaar voor zijn vertrek uit Colombia in Soacha, een voorstad van Bogotá heeft verbleven (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud, p. 3-4). Derhalve moet de veiligheidssituatie in Bogotá worden beoordeeld.

Gelet op de voorgaande analyse besluit de Raad dat er in de hoofdstad Bogotá geen sprake is van een gewapend conflict. Het aanwezige geweld wordt er daarentegen gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Dit crimineel geweld is geïndividualiseerd en doelgericht van aard, met onder meer interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel en afpersing. Dit geweld kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden en is bovendien in wezen niet willekeurig van aard (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn.

Waar verzoeker verwijst naar de COVID-19-pandemie en stelt dat de impact ervan op de onstabiele en onveilige situatie in Colombia niet is onderzocht, volstaat het op te merken dat dergelijk risico niet wordt veroorzaakt door een actor van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c))

Het risico dat verzoeker aanhaalt, is dan ook vreemd aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj. (HvJ 18 december 2014 (GK), M'bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

Verzoeker brengt geen enkel concreet element aan dat toelaat vast te stellen dat er in Bogotá sprake zou zijn van een gewapend conflict in de zin van de rechtspraak van het Hof.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in de hoofdstad Bogotá, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 4 van de richtlijn 2004/83 kan gelet op wat voorafgaat evenmin worden volgehouden.

8. Waar verzoeker de schending aanvoert van het proportionaliteitsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel in de thans gevoerde procedure niet aan de orde is. Het komt het CGVS en de Raad in casu enkel toe na te gaan of verzoeker voldoet aan de voorwaarden bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde al dan niet internationale bescherming te verlenen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen tegenover de belangen van de samenleving in het onthaalland, valt niet onder voormelde bevoegdheid.

9. Wat betreft artikel 52 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat dit artikel werd opgeheven bij artikel 30 van de wet van 21 november 2017 zodat de aangevoerde schending niet dienstig is.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

11. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES